

טורי שולביץ יהונתן

4357302

בן מלכה ויהודה

נולד ב- י"ז כסלו תשכ"ח 19.12.1967

התגייס לצה"ל ב- 29.10.1985

שרת בבא"ח 1

נפל ב- י"ט כסלו תשמ"ו 1.12.1985

בעת שירותו הצבאי.

שולביץ, יונתן אשר

בן מלכה ויהודה. נולד ביום י"ז בכסלו תשכ"ח (19.12.1967) בירושלים. האב הגיע מארצות-הברית כסטודנט והאם מלכה עלתה מאנגליה בנעוריה. יונתן, ילד יפה וחייבני, אהב לשמוע ולהשמיע סיפורים יפים. את לימודיו החל בבית-הספר היסודי 'מעלה' והמשיכם בבית-הספר היסודי 'אלנה הירוטשילד' בירושלים. את לימודיו התיכוניים המשיך במגמה הומניסטית כללית בתיכון 'הימלפרב' בבית וגן. יונתן גילה את אהבתו לארץ כבר בגיל צעיר. הוא הרבה לצאת ולשוטט במרחבי הארץ וכבר אז החל לגלות עניין רב בגורל עם ישראל. הוא הושפע מאוד מהאווירה ששררה בבית המשפחה, אך עד-מהרה פיתח דעות משלו בכל הקשור לציונות.

בגיל חמש-עשרה שינה כיוון, והפנה את עיקר התעניינותו למטאורולוגיה. הוריו רכשו לו מעין 'תחנה' ביתית שיוכל לעקוב באמצעותה אחר התפתחות מזגי-האוויר ממרפסת ביתו. אהבתו לחיות באה לידי ביטוי בטיפולו המסור, בעיקר בכלבתו בילי. בשלב מסוים הביע רצון ללמוד רפואה וטרנירית. יונתן השתייך לתנועת הצופים. במסגרת התנועה הרבה לטייל בארץ, קרא הרבה ובמיוחד התמקד בדמויות שבלטו באישיותם בהיסטוריה היהודית ובציונות. הוא התנדב למגן-דוד אדום והשתתף בכמה קורסים לעזרה ראשונה. בעל אופי 'נותן' היה. בשעותיו הפנויות עסק בספורט, שיחק כדור-סל, והרבה לצאת לריצות. הוא אהב מוזיקה מודרנית ופיתח רגישות רבה למוזיקה קלאסית. עם כל זאת הבין היטב חשיבותם של 'דברים קטנים' בחיים. הוא עזר בבית ולשכנים, הקשיב לזולת כעת הצורך והבנתו הפליאה לעתים. כשרון רב היה לו לחדור לנפשו של אדם. הוא התעניין בנעשה אצלנו ובעולם הרחב, לעתים נסע עם משפחתו אל ארצות מוצאם ושורשיהם והוא נהנה והתרגש מכל הזדמנות, אך יותר מכל שמח לחזור אל ארצו האהובה.

גאה היה במורשתו עתיקת היוםין. הוא התכונן בנעשה בארצות השכנות כדי להבין את עמדת האיסלאם כלפי היהודים והשפעתה על מצבנו ועתידנו. למרות דעותיו ה'נציות' היה דמוקרט אמיתי ונלהב. בכיתה י"א הצטרף יונתן לפרוייקט 'ראשית' פרוייקט משותף לקיבוץ 'ראשית' וצה"ל. הוא ראה בזה אידיאל ציוני ודתי והיה פעיל בארגון הגרעין והמקשר בין כל הגורמים. הוא נחשב לרוח החיה בכל הקשור בהפעלת החוג, ששילב סיירות, ידיעת הארץ וחוג רעיוני. כשנרקם הרעיון להליכה משותפת לצבא הוא היה ראש למצדדים וייחס לגרעין חשיבות עצומה להצמחת מפקדים, ומחנכים בעלי שאר-רוח שישפיעו בצבא, ובהמשך יהיו אזרחים תורמים ובעלי כלים לעשייה חינוכית. מפקדיו העידו עליו כי היה נער נפלא, שליו, מופנם וצנוע, בעל חיוך רך וטוב-לב. מנהיג טבעי, מתעניין ומתעמק, וסובלני כלפי הזולת. מטרתו של הפרוייקט היתה לגבש גרעין מאנשים אכפתיים ורגישים מזרמים שונים, דתיים, חילוניים, קיבוצניקים ועירוניים, ולהתגיס יחד לצבא.

בשלהי אוקטובר 1985 גויס יונתן לשירות חובה בצה"ל. הוא התנדב לחטיבת גולני והחל את מסלול הטירונות.

ביום י"ט בכסלו תשמ"ו (2.12.1985) נפל יונתן בעת שירותו והובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים, ואחות — מיכל. בן שמונה-עשרה היה במותו.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה: "כמי שהתנדב בילדותו לסייע לשכניו ולסביבתו בעבודות השונות, כך היה מראשוני המתנדבים לפרוייקט 'ראשית' והיה חניך תורן בקבוצה זו במשך תקופה ארוכה. נער עדין, שקט ומהורהר. יונתן ז"ל התגיס עם חבריו לשרת ביחידה קרבית הנחשבת לאחת מן המובחרות בצה"ל. בתקופה הקצרה ששהה במחיצתנו התחבק על חבריו והרשים את מפקדיו בנכונותו הרבה לתרום מעצמו ומזמנו הפנוי ומיכולתו האישית. האידיאל הציוני-הדתי שהגיע אותו טרם גיוסו לצה"ל המשיך להגיעו במהלך שירותו. הקמנו פלוגה לתפארת, פלוגה שהראתה שאפשר לקיים צבא יהודי באווירה אחרת, מוטיבציה, שמחת חיים ואחוזה. פלוגה שהוציאה מתוכה מפקדים רבים".

וכך המשיכו בדרכו של יונתן.

באימון ובשגרה

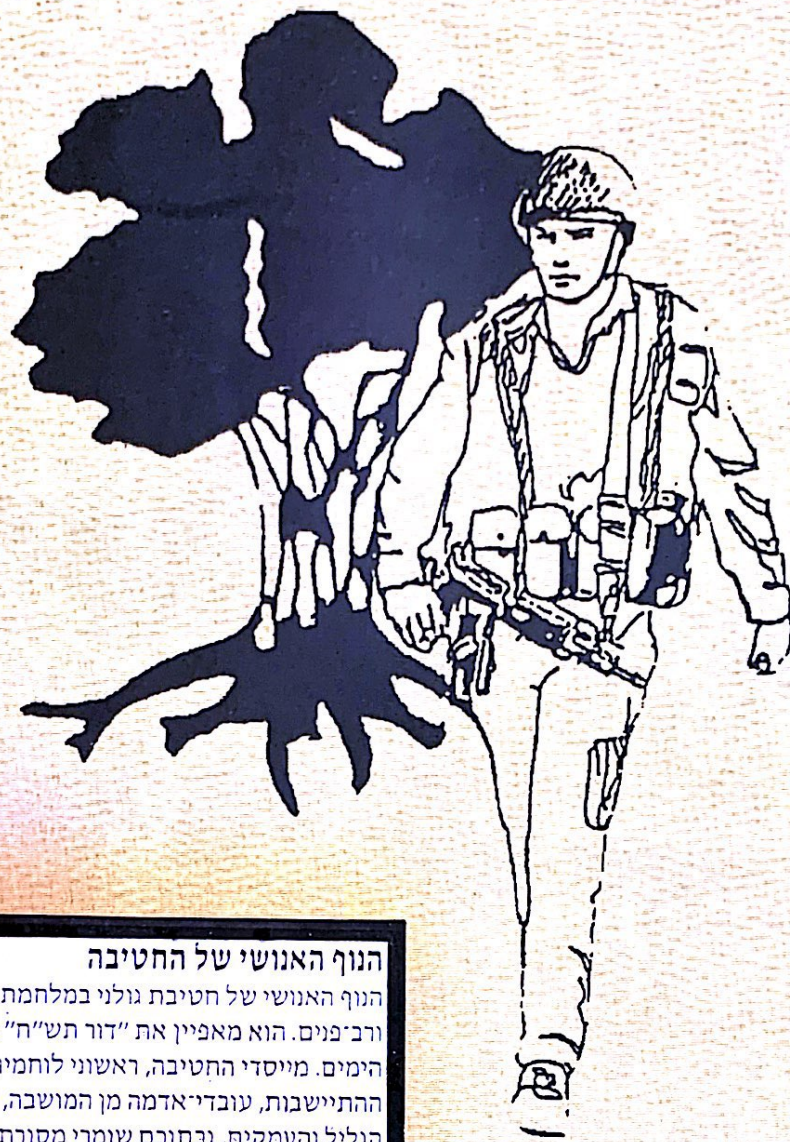
ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי־קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה תללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת־הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רכבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ובשיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא הילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ה, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיור־בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווט־הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה!

הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קיטבק" הפק"ל והתד"ל, שקשיניה מדים ודרגות, אפוד־מגן, ששיבש, קסדה ואיך־ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת־לילה, ממסע ממטוה, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון־הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד־מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות־מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות־קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור־קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטן" "צ'כי", "אפ־אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי־הלחימה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת ב"עורב" בפלוגת־הקשר, פלוגת הנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור־מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר־המפקד, ובמסדר יציאה; טקס השבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכי"ם או קצינים, ומסדר־סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

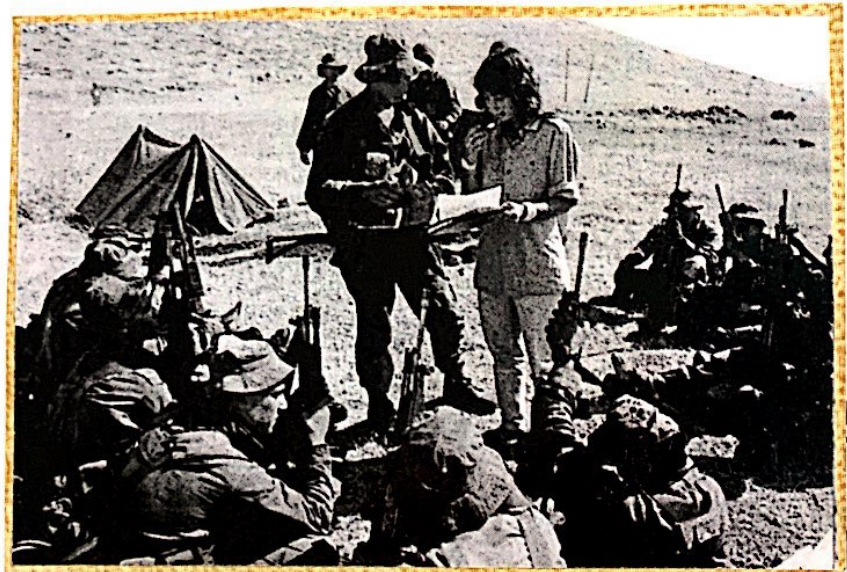

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב־פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ־ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי־אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחבנו־אופקים – התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שינקה בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה תכונותיו של עובד־האדמה ויושב־הכפר: עקשנות, צמידות למשימה, שורשיות ושקט..."

באימונים

אימוני סחיבת פצוע

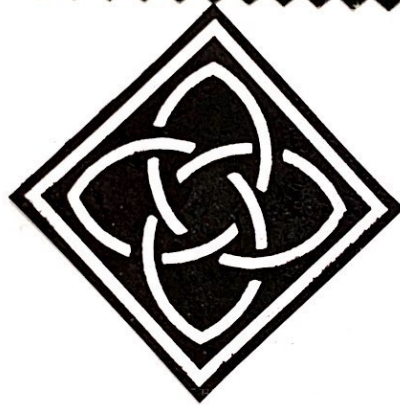
תרגילי נשק

"...וכשהוזרק אהוכיח עצמו כחייל
עשה לאת ע"ש הצד הטובה ביותר."

במסדרים

מסדר באתר הנצחה

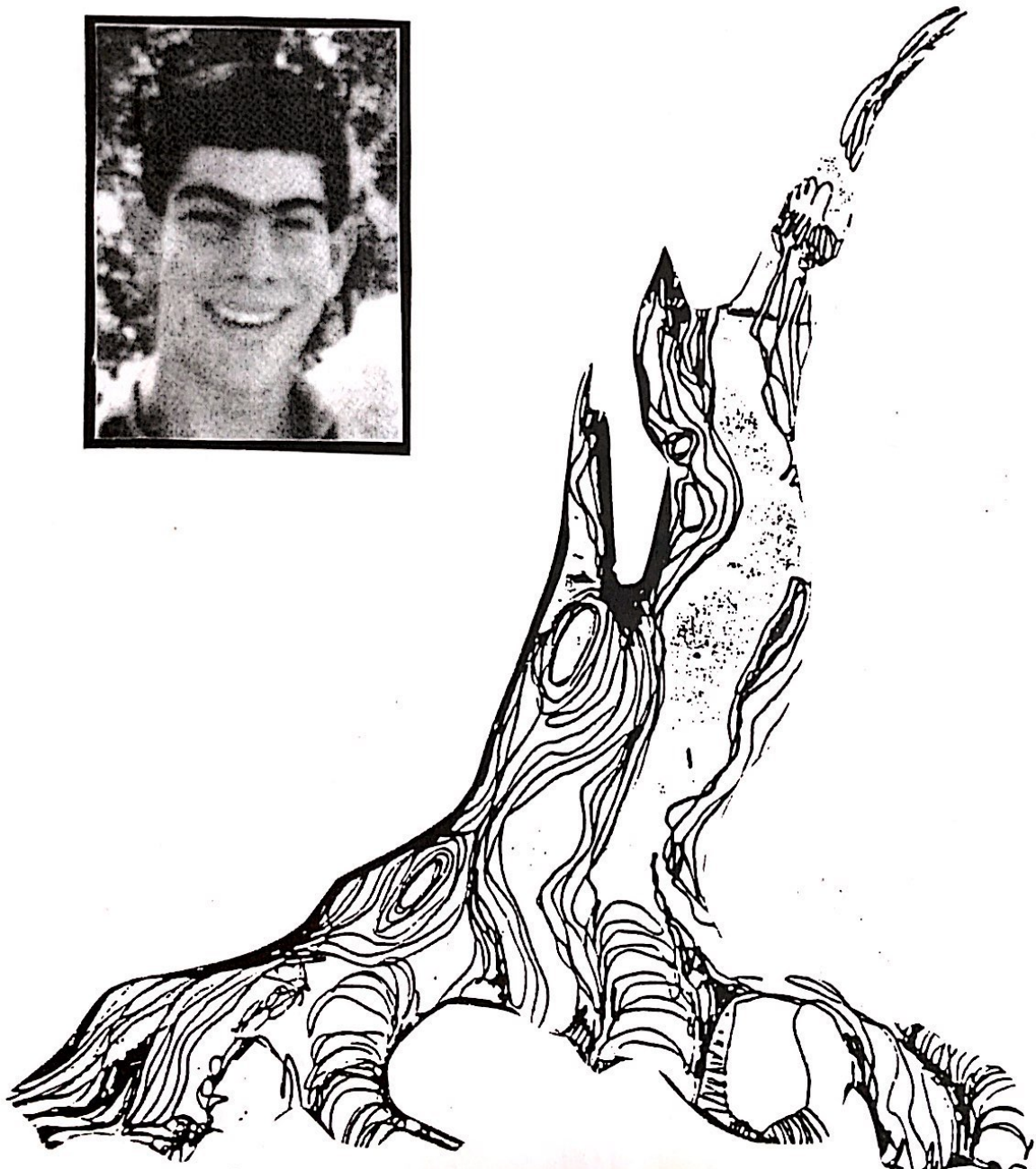
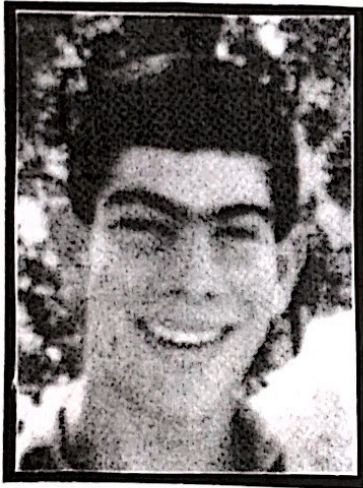

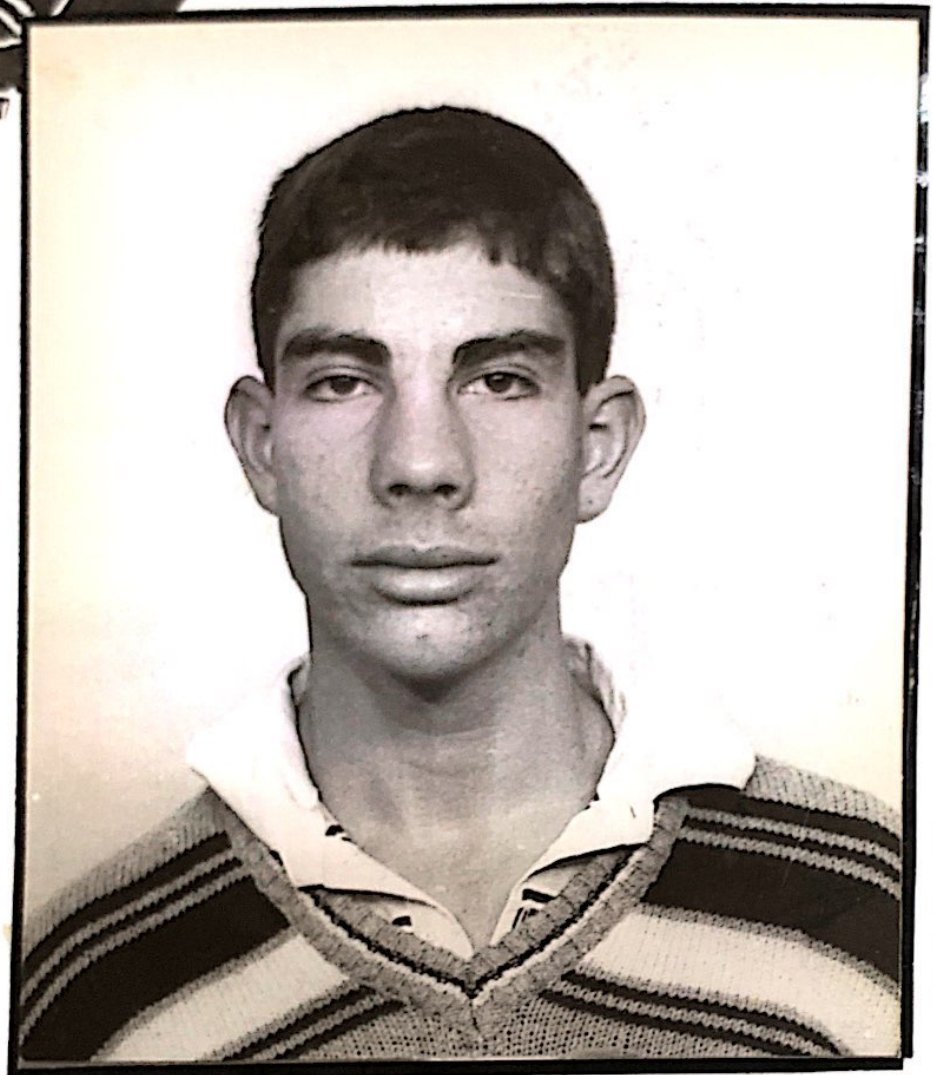
הדגל הירוק-צהוב: דגל חטיבת גולני

בשירו "החרמון של גולני" מזכיר המשורר חיים חפר את חופת דגל החטיבה, הדגל הירוק-צהוב, לצד דגל הלאום ברגע השיא של שחרור מוצב החרמון, כדלקמן: "...עד אשר ראו מבעד לעיניים המכוסות דם, עד אשר ראו על המוצב את דגל ישראל ואת דגלם..." ואכן, לצד תג החטיבה, תג עץ הזית הירוק על רקע כתום, ולצד הכומתה החומה כצבע האדמה, מן הראוי להסביר את צבעי דגל החטיבה – הדגל הירוק-צהוב.

צבעי הירוק-צהוב נולדו כנראה בהשפעת הצבעים שרואים בדרך כלל חיילי גולני בשיגרת האימון ותתעסוקה – "אימון קיץ" בצפון הארץ, במרחבי הגליל ורמת-הגולן הירוקים, "אימון חורף" בדרום הארץ, במרחבי מדבר-יהודה או הנגב הצהובים.

יש אומרים, כי הצבעים הללו של דגל חטיבת גולני נולדו עוד בימי תש"ח, בתקופת מלחמת העצמאות, כאשר חיילי החטיבה נלחמו תחילה (מפברואר 1948 עד אוקטובר 1948) במרחבי הגליל והעמקים הירוקים, ויהדו אחריכך (נובמבר 1948 עד אפריל 1949) אל זירות הקרב של הנגב המערבי והנגב הדרומי הצהובים. ובכל מקרה מלוחים הצבעים הללו, צבעי הירוק-צהוב, את חיילי גולני כבר ארבעים ושתיים שנה, בקרב ובשיגרה.

ת.נ.צ.ב.ה.
שולביץ יהונתן
1967-1985

הו לא אוכל לשכוח
את גופך נח ללא חיים
לא, לא אוכל לברוח
אלוהים אין פה רחמים.

הו אילו רק יכולתי ללכת
ולמות במותך
הו, אילו רק היה בי האומץ
אז הייתי איתך.

הוא לא אשמח אף פעם
במקומך לא יהיה שני
לא, לא יהיה שוב טעם
הלוואי מתתי אני.

כמו אבן מתגלגלת
לא אמצא פשר לחיי
הו, דרך מקוללת
מי יביא קץ לייסורי.

